

Ivar Arosenius

Kattresan

Bilderbok

Stockholm
Albert Bonniers Förlag

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna barnbok av **Ivar Arosenius** (1878-1909) är digitaliserad 2008 från Kungliga Biblioteket av Litteraturbanken och anpassad för Projekt Runeberg i april 2014 av Ralph E.

Lillans Kattresa.

Lillan gick på vägen ut, Mötte där en katt, Blev så rädd så att Hon hävde upp ett tjut.

Katten sade: »Jam, Jag är snäll och tam, Jag är snäll och inte stygg, Du får åka på min rygg!»

Lillan satt sej gensat opp. Det bar av uti galopp. Lillan var så gla, så gla. Katten sprang så bra, så bra.

Snart så mötte dom en tupp Lillan skrek: »Se upp, se upp!»

Och han blev så rädd och sprang Hemåt till sin tuppmadam.

Sedan mötte dom en gris, Han blev skrämd på samma vis.

Och han blev så rädd, så rädd, Kröp ner uti sin grisebädd.

Sedan mötte dom en gås. Han blev lika rädd förstås.

Han blev så rädd, så han blev blek, Och sträckte på sin hals och skrek.

Sedan kom dom till en å, Katten sam med lillan på. Fiskarna i vattnet sam Mycket rädda om varann.

Lillan hon kom snart i land Plocka' blommorna på strand.

Sedan mötte dom en ko Det blev farligt må ni tro. Kon den ropte »möh» och sprang Rakt mot katt och lilla fram. Men lillan slog med piskan, klask Kon, den fick så mycket dask.

Se'n mötte dom en krokodil. Katten sprang liksom en pil.

Den ville äta lillan opp, Men katten rädda' lillans kropp. Ty katten sprang så fort, så att Ingen kunde få den fatt.

Krokodilen grät så mången tår, Han led utav en hunger svår. Men lillan skratta' och va' gla, Att den ej kunde lillan ta.

Sedan mötte dom en häst, Han var klädd i blommig väst.

Stövlar hade han också, Men svansen den var inget på.

Sedan mötte dom en kalv, Han blev så rädd så att han skalv.

En gubbe kom med näsa blå Och han var klädd i kallikå. Han var så hemsk, så ful och stor Så katt och lilla skrek på mor.

Men katten satt i väg i språng Och gubbens näsa blev så lång.

Sedan kom dom till en sta, Där stod husen ra i ra.

En polis gick av och ann. Blanka knappar hade han. Och hans kläder dom var blå Och han var så viktig så.

Se'n fick dom se en fru så skön Klädd uti en klänning grön.

Och uti en droska satt Kungen själv så trött och matt. Två lakejer stodo bak, Kusken satt på droskans tak. Fyra hästar drogo brått Droskan hem till kungens slott.

Katten sprang så fort, så fort Ända fram till slottets port. Katt och lilla stod och neg, När kungen ut ur droskan steg. Och när han fick lillan se Blev hans mun så gla' och bre'.

Och han sa till en lakej: »Hör du, Karlsson, skynda dej Och gå efter något gott Saft och kakor och kompott.» Lakejen sprang i slottet in Och kom tillbaka som en vind Med saft och kakor och kompott Och mycket annat smått och gott.

Lillan mumsa med besked, Katten han fick smaka med.

Och dom blev så mätta så Dom inte orkade att gå.

Katten åt så att han sprack, Lillan skrek och ropte ack!

Men kungen trösta'na och sa: »Vi ska göra katten bra.» Och en skräddare kom strax Med en nål och tråd och sax. Och han började att sy, Katten skrek i himlens sky.

Men snart så var han frisk och kry, Precis som om han varit ny.

Och dom var så glada så. Nu kunde katten åter gå, Och så sade dom adjö! Katten sprang så han blev rö.

Och så kom dom hem till mor Där blev glädjen mycket stor. Men dom var så trötta så Dom genast somna bägge två. Och de sova nu så gott Efter allt de genomgått.